

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobkyně: **D.P.**
bytem [redacted]

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2017, č. j. MPSV-2017/230087-917

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 8. 11. 2017, č. j. MPSV-2017/230087-917, **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Oznámením ze dne 18. 7. 2017 Úřad práce České republiky, Krajská pobočka v Liberci (dále jen „úřad práce“) žalobkyni oznámil, že jí byla zvýšena dávka hmotné nouze - doplatek na bydlení na částku 1 329 Kč od 1. 7. 2017. Na základě námitky

proti tomuto oznámení vydal úřad práce rozhodnutí ze dne 1. 9. 2017, č. j. 59778/2017/CLI, kterým rozhodl žalobkyni poskytovat dávku doplatek na bydlení č. j. 56083/2016/CLI ve výši 1 329 Kč měsíčně od července 2017. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl a prvostupňové rozhodnutí úřadu práce potvrdil rozhodnutím ze dne 8. 11. 2017, č. j. MPSV-2017/230087-917.

2. Úřad práce i žalovaný dospěli ke shodnému závěru, že skutečné náklady žalobkyně na bydlení ve výši 5 200 Kč lze podle § 34 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, zohlednit při stanovení odůvodněných nákladů na bydlení pouze ve výši v místě obvyklé v celkové výši 4 662,71 Kč. Oba správní orgány konstatovaly, že žalobkyně je posuzována jako jednotlivec, je vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání bez nároku na podporu v nezaměstnanosti či při rekvalifikaci, částka živobytí činí 3 410 Kč, v této výši žalobkyně pobírá příspěvek na živobytí, žije v družstevním bytě, pro stanovení výše dávky za měsíc červenec 2017 předložila předpis úhrad za užívaný byt platný od 1. 7. 2017, kterým byla stanovena celková výše měsíční úhrady za užívání družstevního bytu částkou 4 420 Kč. Dále správní orgány vyšly z toho, že žalobkyně pobírá příspěvek na bydlení ze systému státní sociální podpory, v červnu 2017 ve výši 3 334 Kč. V souladu s § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi bylo podle názoru správních orgánů možné započítat náklady srovnatelné s nájemným v plné výši 1 145 Kč, částku za ostatní služby spojené s užíváním bytu ve výši 3 275 Kč v plné výši, zálohy za teplo 907 Kč v plné výši, náklady na elektřinu ve výši 780 Kč v plné výši. Úřad práce i žalovaný dospěli ke shodnému závěru, že žalobkyni doložená záloha za vodné a stočné ve výši 824 Kč je započitatelná do výše 286,71 Kč. Tento postup správní orgány odůvodnily § 34 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť pravidelné úhrady za služby spojené s užíváním bytu lze zohlednit maximálně do výše, která je v místě obvyklá. Obvyklá částka vodného a stočného byla stanovena podle průměrné roční spotřeby dle počtu osob 35 m³ na osobu podle přílohy č. 12 vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 48/2014 Sb., kterou se provádí zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů. Cena vodného a stočného v místě obvyklá je stanovena částkou 98,30 Kč/m³. Do odůvodněných nákladů na bydlení tak byla započítána částka za úhradu vodného a stočného podle vzorce: 35 x počet osob : 12 x 98,30. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil, že při stanovení nároku a výše doplatku na bydlení se zohledňují odůvodněné náklady na bydlení, nikoli náklady skutečně hrazené. V ustanovení § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi je jednoznačně uvedeno, že se do odůvodněných nákladů na bydlení započítává úhrada za služby spojené s užíváním bytu maximálně do výše, která je v místě obvyklá. Žalovaný nevyhověl námitce žalobkyně, která požadovala, aby se vyhodnotily celé náklady na bydlení a součet se porovnal, zda převýšil předpisem stanovené maximální limity.

II. Žaloba

3. Ve včasné žalobě žalobkyně nesouhlasila s postupem správních orgánů, které jí ze skutečně hrazených nákladů na bydlení ve výši 5 200 Kč při stanovení doplatku na bydlení zohlednily pouze náklady do výše 4 662,71 Kč, čímž ji neoprávněně připravily o částku 537 Kč měsíčně. Správní orgány nesprávně vyložily § 34 zákona o hmotné nouzi, který hovoří o ceně v místě obvyklé, nikoli o spotřebě, která není pro účely hmotné nouze limitována zákonem. Podle názoru žalobkyně nelze postupovat podle

vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 428/2014 Sb., která nebyla vydána ke stanovenému účelu, a podle zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou spotřebu. Ve vyhlášce uvedená průměrná spotřeba vody na jednu osobu nemá nic společného se zákonem stanovenou spotřebou vody pro jednu osobu užívající samostatně byt, vyhláškou uvedená spotřeba potřebuje 96 l na den je absurdně nízká.

4. Žalobkyně dále poukázala na to, že v družstevním bytě o rozloze 41 m², který užívá, dosahují maximálně započitatelné náklady celkové výši 6 328, 46 Kč. Její skutečné náklady činí 5 200 Kč, tudíž žalobkyně této částky nedosahuje. Zatímco záloha na vodné a stočné je vyšší, nájemné, náklady na teplo, zálohy na elektřinu jsou nižší, než které by jí byly programem OKnouze uznány. Podle žalobkyně je třeba vyhodnotit celé náklady na bydlení, až porovnáním součtu všech položek je na místě stanovit, zda jsou standardními nebo převýšily právní normou stanovený standard odůvodněných nákladů pro domácnost užívanou jednou osobou. Stanovení spotřeby vodného a stočného musí být vyhodnoceno individuálně, jak přísluší daným životním podmínkám a potřebám dané osoby a jak je doloženo čerpání. Z uvedených důvodů žalobkyně požadovala, aby úřad práce zpětně dávku doplatek na bydlení od července 2017 přehodnotil a doplatil žalobkyni tak, aby kryla skutečné náklady na bydlení ve výši 5 200 Kč, neboť ty jsou o 17,85 % nižší než zákonem stanovené odůvodněné náklady na shodný byt ve výši 6 328,46 Kč.
5. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí úřadu práce zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že zákon o pomoci v hmotné nouzi v § 34 neupravuje přímo průměrnou spotřebu vody. Proto orgány pomoci v hmotné nouzi postupují podle metodického pokynu – instrukce Ministerstva práce a sociálních věcí účinné od 1. 6. 2017, která sjednocuje postup při aplikování zákona č. 98/2017 Sb., kterým se mění zákon o pomoci v hmotné nouzi a zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře. Správní orgány tak vychází z hodnot uvedených v příloze č. 12 vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 48/2014 Sb., kterou se mění vyhláška č. 428/2001 Sb. provádějící zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů, kde je stanovena průměrná roční spotřeba dle počtu osob a to ve výši 35 m³ na osobu pro byty s tekoucí studenou i teplou vodou na kohoutku. Cena vodného a stočného v místě obvyklá je podle ceníku příslušných dodavatelů vody stanovena částkou 98, 30 Kč/m³ a žalobkyni proto byla započtena částka ve výši 286,71 Kč.
7. Žalobkyni nelze vyhovět v tom, aby do odůvodněných nákladů na bydlení byla zohledněna částka ve výši maximálních započitatelných nákladů, které předpis stanoví. Správní orgány posuzují jednotlivé položky nákladů na bydlení a porovnávají je s odůvodněnými náklady s tím, že pokud některá z položek přesahuje výši odůvodněných nákladů na bydlení, je započítána pouze ve výši, která je odůvodněná. Žalobkyni byly do odůvodněných nákladů na bydlení zohledněny v plné výši náklady srovnatelné s nájemným, záloha na teplo, náklady na elektřinu a ostatní služby spojené s užíváním bytu, pouze záloha za vodné a stočné, kterou hradí žalobkyně ve výši 824 Kč, byla zohledněna ve výši 286,71 Kč. Podle žalovaného úřad práce postupoval při vyhodnocení výše dávky v souladu s § 34 a § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi.

8. Z uvedených důvodů žalovaný navrhol, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek podle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
10. Skutkové okolnosti případu nejsou mezi účastníky sporné. Žalobkyně byla posuzována jako jednotlivec, vedený v evidenci uchazečů o zaměstnání bez nároku na podporu v nezaměstnanosti či při rekvalifikaci. Částka živobytí žalobkyně činila 3 410 Kč, v této výši pobírala příspěvek na živobytí. Dle informací, které žalobkyně o užíváním bytu vyplnila úřadu práce, žije v družstevním bytě v České Lípě o podlahové ploše 41,4 m². Žalobkyně doložila, že od 1. 7. 2017 činí výše skutečně vynakládaných nákladů na bydlení částku 5 200 Kč. Dle předpisu Okresního stavebního bytového družstva Česká Lípa z toho nájemné činí 1 145 Kč, výše měsíčních úhrad za služby spojené bezprostředně s užíváním bytu 3 275 Kč, z toho záloha na vodné a stočné činí částku 824 Kč měsíčně. Dále žalobkyně hradí zálohy na elektřinu společnosti ČEZ Distribuce a.s. ve výši 780 Kč měsíčně. Žalobkyně pobírá příspěvek na živobytí, který jí byl v aktuálním měsíci vyplacen ve výši 3 410 Kč, příspěvek na bydlení za červen 2017 byl vyplacen ve výši 3 334 Kč.
11. Spornou otázkou v dané věci je stanovení odůvodněných nákladů na bydlení pro účely výpočtu doplatku na bydlení pouze ve výši 4 662,71 Kč v důsledku přihlédnutí k částce vodného a stočného jen ve výši 286,71 Kč.
12. Konstrukce dávek v systému hmotné nouze vychází z porovnávání příjmů žadatele o dávku s částkami potřebnými k zajištění jeho živobytí, případně s částkami nutnými k zabezpečení tzv. odůvodněných nákladů na bydlení. Se žalovaným je nutno souhlasit v tom směru, že stát žadateli o dávku doplatek na bydlení nehradí veškeré náklady, které skutečně vynakládá na zajištění potřeby bydlení, ale dávky na úhradu nákladů spojených s bydlením jsou poskytovány pouze v případě, že určitým způsobem definované náklady bydlení (limitované „stropem“ započitatelných nákladů na bydlení) přesáhnou stanovenou hranici s cílem zachovat žadateli takovou částku příjmů, aby jeho výživa a základní osobní potřeby byly zajištěny na zákonem stanovené úrovni. Kompenzaci nákladů na bydlení osobám sociálně potřebným zajišťuje především dávka příspěvek na bydlení poskytovaná ze systému státní sociální podpory podle § 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, kterou ostatně žalobkyně pobírala ve výši 3 334 Kč.
13. Pro posouzení důvodnosti žalobní námitky jsou relevantní ustanovení § 33 a § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi ve znění účinném od 1. 6. 2017 *nárok na doplatek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který jej užívá, nebo jiná osoba, která užívá byt na základě smlouvy, rozhodnutí, nebo jiného právního titulu, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení snížených o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu byl příjem vlastníka bytu nebo jiné osoby, která užívá byt, zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby (§ 24), nebo který užívá byt, jestliže by po úhradě*

odůvodněných nákladů na bydlení, snížených o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu, byl jeho příjem (§ 9 odst. 1) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby (§ 24).

14. Z § 34 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi ve znění účinném od 1. 6. 2017 vyplývá, že *do odůvodněných nákladů na bydlení se započítávají pravidelné úhrady za služby spojené s užíváním bytu, maximálně však do výše, která je v místě obvyklá; úhradou služeb bezprostředně spojených s užíváním bytu se rozumí úhrada za ústřední (dálkové) vytápění a za dodávku teplé vody, za úklid společných prostor v domě, za užívání výtahu, za dodávku vody z vodovodů a vodáren, za odvádění odpadních vod kanalizací, za osvětlení společných prostor v domě, za odvoz tuhého komunálního odpadu, za vybavení bytu společnou televizní a rozhlasovou anténou, popřípadě další prokazatelné a nezbytné služby související s bydlením.*
15. Z právě citovaného vyplývá, že od 1. 6. 2017 došlo v souvislosti s přijetím zákona č. 98/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, ke změně právní úpravy odůvodněných nákladů na bydlení v tom směru, že napříště jsou i pravidelné úhrady za služby spojené s užíváním bytu do odůvodněných nákladů zohledňovány pouze do výše, která je v místě obvyklá. Soud dodává, že i před tímto datem úřady práce v praxi dovozovaly možnost nepřihlídnout k neodůvodněně vysokým nákladům na bydlení ve formě úhrad za služby spojené s užíváním bytu, výslovná opora v zákoně pro takový postup ovšem chyběla (srov. Dávky pomoci v hmotné nouzi, Sborník stanovisek veřejného ochránce práv, Kancelář veřejného ochránce práv 2017, dostupný na www.ochrance.cz). Novelizace § 34 odst. 1 písm. b) zákona o hmotné nouzi v tomto směru přinesla pozitivní změnu, nicméně zákonodárce současně nestanovil, co je onou maximální výší, v místě obvyklou.
16. Žalovaný tento deficit vyřešil [ostatně jako v minulosti v souvislosti se stanovením obvyklého nájemného ve smyslu § 34 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi ve znění účinném od 1. 1. 2011, k tomu srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 3 Ads 104/2012-40, publ. ve Sb. NSS 2982/2014] metodickou činností ve smyslu § 60 odst. 1 písm. a), b) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Jak vyplynulo z předloženého správního spisu, žalovaný vydal Instrukci náměstka pro řízení sekce 4 č. 7/2017 ze dne 21. 4. 2017 ke sjednocení postupu při aplikaci zákona č. 98/2017 Sb. Podle bodu 2.2.1. instrukce se nově pro účely doplatku na bydlení do odůvodněných nákladů na bydlení započítávají pravidelné úhrady za služby bezprostředně spojené s užíváním bytu maximálně do výše, která je v místě obvyklá. Dle bodu 2.2.1.1 instrukce pokud jde o vodné a stočné, jedná se o položku, která je zálohově účtována za dodávku studené a teplé vody a odvádění odpadních vod. Bylo uvedeno, že Příloha č. 1 instrukce stanoví maximální měsíční výši celkové platby za vodné a stočné v místě obvyklé pro konkrétní domácnost. Dle Přílohy č. 1 se maximální výše měsíčních nákladů za vodné a stočné v místě obvyklou určí podle vzorce: průměrná roční spotřeba dle počtu osob : 12 x cena vodného a stočného; průměrná roční spotřeba vody činí 35 m³/osoba (poznámka pod čarou odkazuje na přílohu 12 vyhlášky Ministerstva zemědělství č. 48/2014 Sb., kterou se mění vyhláška č. 428/2011 Sb., kterou se provádí zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů); dále se zjistí cena vodného a stočného v místě obvyklá dle ceníku příslušných dodavatelů vody

za 1 m³, přičemž tuto cenu je povinen orgán hmotné nouze ověřit a také minimálně 1 x za rok aktualizovat.

17. Z uvedeného vyplývá, že stanovení maximální výše úhrady vodného a stočného za měsíc v místě obvyklé se zohledněním průměrné spotřeby vody mělo oporu ve správní praxi orgánů hmotné nouze, zavedené metodickou sjednocující činností žalovaného. Tento postup není dle přesvědčení soudu nezákonný. Byť odůvodnění rozhodnutí správních orgánů tuto správní praxi a postup dle Instrukce č. 7/2017 přímo nezmiňují a odkazují jen na zákon o vodovodech a kanalizacích a na vyhlášku Ministerstva zemědělství č. 48/2014 Sb., považuje soud tento deficit pouze za dílčí nedostatek odůvodnění.
18. Pokud žalobkyně namítá, že z § 34 odst. 1 písm. b) zákona o hmotné nouzi neplatí možnost zohlednit spotřebu vody, ale pouze cenu v místě obvyklou, soud tento názor nesdílí. Smyslem uvedeného ustanovení je „zastropovat“ výši pravidelně hrazených nákladů za služby spojené s užíváním bytu, tedy i nákladů na vodné a stočné. Správní orgány mohou pro účely posouzení nároku na doplatek na bydlení a jeho výši zohlednit jen odůvodněné náklady, tj. odůvodněné zálohy na vodné a stočné do maximální výše, která je v místě obvyklá, přičemž výše takových nákladů je ovlivněna nejen cenou, ale také spotřebou. Citované ustanovení také nehovoří o „obvyklé ceně“ za služby, ale maximální výši, která je v místě obvyklá.
19. Postupu, kdy žalovaný v rámci své metodické činnosti při stanovení průměrné roční spotřeby vody dle počtu osob vyšel z hodnoty 35 m³/osobu/za rok, nelze nic vytknout. Jde sice o průměrnou spotřebu vody, která nebyla zákonodárcem přímo stanovena pro účely výpočtu dávek hmotné nouze a určení odůvodněných nákladů na bydlení dle § 34 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi, ovšem jde o směrnou hodnotu roční potřeby vody, z níž se obvykle vychází při výpočtu vodného a stočného v případech, kdy nejsou známy přesné hodnoty odběrů (viz § 17 odst. 4, § 19 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích, § 29 vyhlášky č. 428/2011 Sb. a její příloha 12).
20. Na základě shora uvedeného vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné. Úřad práce a žalovaný postupovali v souladu s § 34 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi, pokud do odůvodněných nákladů na bydlení zohlednili zálohu na vodné a stočné pouze ve výši 286,71 Kč vypočtené podle metodickou činností žalovaného (Instrukce č. 7/2017 ze dne 21. 4. 2017) zavedeného vzorce: průměrná roční spotřeba 35 m³/osoba: 12 x cena vodného a stočného, zde ve výši 98,30 Kč/m³, kterou žalobkyně nezpochybňovala.
21. Žalobkyni nelze zohlednit do odůvodněných nákladů na bydlení celou částku 5 200 Kč, kterou fakticky na bydlení vynakládá, jen proto, že např. nájemné či výdaje na teplo či zálohy na elektrickou energii jsou nižší, než jaké by jí byly zohledněny jako maximální v místě obvyklé. Ve shodě se žalovaným soud uvádí, že při započítávání skutečně hrazených nákladů na bydlení do odůvodněných nákladů správní orgány posuzují jednotlivé položky nákladů na bydlení, jak jsou vymezeny v § 34 odst. 1 zákona o hmotné nouzi, a porovnávají je s odůvodněnými náklady vymezenými zákonem s tím, že pokud některá z položek přesahuje „zastropovanou“ výši odůvodněných nákladů na bydlení, je započítána pouze ve výši, která je odůvodněná, tj. do výše, která je v místě obvyklá. Žalobkyni byly do odůvodněných nákladů na

bydlení zohledněny v plné výši náklady srovnatelné s nájemným, záloha na teplo, náklady na elektřinu a ostatní služby spojené s užíváním bytu, pouze záloha za vodné a stočné, kterou hradí žalobkyně ve výši 824 Kč, byla zohledněna v souladu s § 34 odst. 1 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi ve výši 286,71 Kč.

V. Závěr a náklady řízení

22. Soud tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji zamítnul podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. Ve věci soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, za presumovaného souhlasu žalobkyně a výslovného souhlasu žalovaného.
24. Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně úspěch ve věci neměla, úspěšný žalovaný správní orgán nemá na náhradu nákladů řízení právo podle § 60 odst. 2 s. ř. s. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Liberec dne 14. května 2018.

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně